

EEN AVOND in India

• Gerard Hoddenbagh

Geen angst meer voor demonen

Het is al avond en schemerig. We zijn onderweg naar een afgelegen dorp. De tocht ernaartoe is nogal riskant. We zitten met 15 personen in een autoriksja en rijden door een bos en over een smal zandpad met kuilen, boomwortels en stukken steenrots naar onze bestemming. 'Als we maar niet omkiepen', denken en bidden we. Bij aankomst is het zo goed als donker. Langzamerhand komen er van alle kanten steeds meer mensen naar een open plek binnen een omheining met een grote primitieve hut in het midden, tot er geen ruimte meer is. Iedereen zit op de grond. Eén van ons brengt op een wat ongebruikelijke manier de boodschap van de barmhartige Samaritaan. 'De rovers' zijn de duivel en zijn demonen, waarna de weg tot bevrijding door 'de barmhartige Samaritaan' wordt benadrukt. Maar dat blijkt precies in de roos, want na afloop staat een broeder op en getuigt dat hij nu geen angst meer heeft voor de demonen.

Demonen worden fysiek gevoeld

Dat afgodendienst en demonen reëel zijn, hebben we al eerder gemerkt toen één van ons bij een andere gelegenheid sprak naar aanleiding van 1Thessalonicenzen 1:1-10 en vroeg wie van de aanwezigen de afgoden gediend had. Het merendeel stak toen de hand op. Dit werd naderhand bevestigd door één van de broeders die vertelde dat de meeste luisteraars voorheen de afgoden gediend hadden en de demonen ook fysiek voelden of gevoeld hadden.

Uitnodiging

Na zijn getuigenis nodigt hij daarom alle aanwezigen uit om de volgende dag bij hem te komen eten. Maar voordat er gegeten wordt, moet eerst het evangelie worden gebracht! Daar gaan we natuurlijk op in en dus zijn we nu met zaklantaarns op weg naar zijn hut.

We belanden opnieuw binnen een omheining met in het midden eveneens een grote hut. We gaan niet naar binnen, maar blijven buiten. Er is al behoorlijk wat volk aanwezig en nadat er enthousiast gezongen is onder begeleiding van een

soort trommel, krijgen we gelegenheid om het evangelie te brengen.

Een mooie bijkomstigheid: Omdat het allemaal buiten plaatsvindt, kunnen de burens aan beide kanten meeluisteren.

Afgodendienst

De sfeer is goed. Men wacht in spanning af. De eerste boodschap gaat over 1Joh.1: God is licht en in Hem is geen duisternis. Er wordt goed geluisterd en je ziet dat men de boodschap gretig in zich opneemt. Ja, het bloed van Jezus reinigt van elke zonde. Ongetwijfeld zal de Geest van God het Woord gebruiken. Je voelt dat er kracht van uitgaat en dat het landt.

Een schat in de akker

Na een korte pauze is er gelegenheid om nog een boodschap te brengen. Iedereen blijft rustig en afwachtend op de grond zitten. Overigens zijn door de duisternis en de slechte verlichting lang niet alle mensen zichtbaar.

Ondanks dat merken we dat er kracht van de Heer is om gezond te maken (Luk.5:17), daarom gaan we door.

Het volgende onderwerp is de gelijkenis van de schat in de akker uit Mattheüs 13:44.

We vertellen over de akker en leggen uit dat daarmee de wereld bedoeld wordt (:38) en dat God de wereld (de akker) heeft liefgehad en Zijn enige Zoon gegeven heeft om ieder die in Hem gelooft eeuwig leven te geven (zie ook Joh.17:2: 'U hebt Hem macht gegeven over alle vlees, opdat alles wat U Hem hebt gegeven, Hij hun eeuwig leven geeft'). Wat doet de Zoon? Hij verkoopt alles (Fil.2:5-8) en koopt die akker.

Wij zijn de schat waarvoor Hij alles over had

Vanuit 2Korinthe 8:9 wordt duidelijk dat Hij die rijk was, arm moest worden om ons rijk te maken. Door middel van vraag en antwoord denken we na over de vraag door welke armoede we nu uiteindelijk rijk zijn geworden. Is het doordat er voor Hem geen plaats in de herberg

was? Sommigen knikken bevestigend, maar anderen twijfelen. Is het doordat Hij geen plaats had om Zijn hoofd op neer te leggen of doordat Hij geen geld kon geven toen Hem tempelbelasting werd gevraagd (Luk.9:53 en Matth.17:24-27)? Nee, ook niet. Zijn we dan rijk geworden omdat Hij ongekleeed aan het kruis hing? Is dat Zijn ultieme armoede? Je voelt de spanning stijgen als gezegd wordt dat we ook door díe armoede niet rijk geworden zijn.

Eli, Eli, léma sabachtani

Maar welke armoede wordt er dán bedoeld? Na een moment van stilte komt het antwoord: Zijn Godverlatenheid: Eli, Eli, lemá sabachtháni? Als deze woorden worden voorgelezen, knikt iedereen begrijpend, want dat zijn ook in de Telugu vertaling de enige woorden die niet vertaald zijn.

Inderdaad: de straf die ons de vrede brengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Dus Hij heeft Zichzelf overgegeven om ons te redden. Dat betekent dankbaarheid, maar vraagt van ons ook overgave.

Hij is de schat waarvoor wij alles over hebben

Nadat wij het evangelie hebben gebracht, komt – terwijl iedereen nog gespannen zit te luisteren – naar voren wat óns antwoord mag zijn op het evangelie. We lezen Matth.19:21: ‘Als u volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezittingen en geef het aan de armen, en u zult een schat hebben in de hemelen, en kom, volg Mij’.

We maken duidelijk dat ons antwoord is: volkomen overgave. Pas dan zullen we maximaal kunnen genieten van die schat in de hemelen. Het ‘Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid en al deze dingen

zullen u erbij gegeven worden’ mag niet achterwege blijven. Immers, een geldstuk heeft twee kanten; als het slechts aan één kant is geslagen, kun je er niet mee betalen. Zo is het ook met het evangelie: Hij gaf Zichzelf voor ons en uit dankbaarheid geven wij onszelf aan Hem.

Een voorbeeld

We vertellen het verhaal van een kerkdienst waar de collecte op een schaal rondgaat. Iedereen legt er wat op, maar achter in de zaal is iemand die de schaal op de grond zet en er zelf op gaat staan. Dat is wat we bedoelen met toewijding en overgave. God wil niet iets van ons, maar onszelf. Als Hij het hart bewoont en vervult, dan heeft Hij de regie van ons leven en daar gaat het om.

Samen eten

Na de ‘dienst’ eten we samen. Iedereen die aanwezig is, krijgt rijst en vlees met een spicy saus. Wij worden gespaard en krijgen gelukkig een wat mildere saus. Aan het eind van de avond vertelt de broeder waar we zijn uitgenodigd nog meer over zijn leven. Van een dronkaard en slechte vader is hij de laatste jaren volledig veranderd in een goede echtgenoot en vader.

De gelovigen in het dorp hebben zich in die tijd om hem bekommerd en zijn vrouw die bij hem was weggegaan naar een andere man, weer teruggebracht. Hun zorg voor hen heeft zijn hart geraakt en ze zijn allemaal tot geloof gekomen. Trots roept hij zijn vrouw en drie dochters naar voren en terwijl hij voor de aanwezigen staat en zijn dankbaarheid toont, vraagt hij om gebed voor zijn schoonzoon die nog onbekeerd is.

